

BAČA JEDEN MĚL STARÉHO PSA, KTERÉHO VOLAL BODRIKA. Byl velmi stár, neměl už ani jediný zub, kulhal a po těle měl plno jízev od vlčích zubů. — Bylť vždy věrný bačův přítel a neohrožený obhájce stáda. Ale cože, když byl stár! „S starým psom na smetisko,“ řekl jednoho dne bača, „načože chovať starú psinu, veď muože mladý ouce hlídať.“ — Vyhnali starého Bodrika na smetisko a nedali mu ani žráti; mladého nachovali a pustili ven, aby hlídal.

Bylo to velice líto starému Bodriku, že ho bača vyhnal; lehl na smetisko a plakal. Přišla noc; mladý pes zalezl do budy a usnul. Starý pes, zvyklý čujno¹ spáti, spal i na smetisku jen tak na půl očka. Tu najednou ucítil vlka; vstal, chtě rychle přeskočiti plot, ale nohy sklesly mu slabostí, poněvadž byl lačen. — I smutně zase lehl a pomyslíl si: „Keď ma gazda nĕnachoval a preč vyhnal, nuž nach si vlk oucu vezme.“ — Zůstal ležet a také ani nezaštĕkal; mladý pes pevnĕ spal, vlka necítil a vlk pěknĕ v tichosti ovci z košiaru² si odnesl. — Ráno když gazda ovce dojiti přišel, vidĕl, že jedna chybí a že ji vlk odnesl. Teprv poznal, jak špatně mladý pes hlídal, litoval, že starému ublížil. „Eh veru, keby starý Bodrik bol striehol, nĕbol by vlk oucu odniesol,“ pravil, a přivolaje starého psa k sobĕ, pohladil ho a dobře nachoval. — Bodrik se mu okolo nohou uvíjel a všecek byl uradován. Večer neležel na smetisku, ani v budy, ale obcházel okolo košiaru, jako by vědĕl, že vlk, kde jednou ovci sežral, rád se válí. Vskutku vlk přišel, namlsán; ale tenkrátĕ musel

¹ Že slyší každý šust.

² Ohrada, kde ovce jsou.

utrítí hubu. — „Čože tu chceš?“ vyjel naň Bodrik, když se ku košiaru blížil.

„Nuž, čo chcem, oucu chcem,“ odpoveděl vlk. —

„Choj, oplan, ja ti oucu nĕdám,“ řekl mu Bodrik.

„No, len mi jednu daj, muožeme ju mať do spolku.“

„Ja žiadnych spolkou s tĕbou nĕchcem mať; vĕčera mĕna gazda nĕnachoval, bol som lačný a slabý, nuž som ti oucu dal, ale dnĕš mĕna gazda dobre nachoval, som mocný dost a oucu ti nĕdám.“

„Keď mnĕ oucu nĕdáš, puojďeme spolu na potyčku!“

„No, keď ti ěaka, puojďeme, len ĕakaj, kým si od-
bavím postriežku³, potom prídĕm do hory a budĕme
sa potýkať,“ řekl starý pes. — Vlk, když vidĕl, že ovci
nedostane, odešel, ale umínil si na psu se pomstíti;
— i pozval si medvĕda a lišku, aby mu pomáhali.

Pes znaje vlčí obyĕje, nešel sám do lesa, ale vzal si na pomoc kusou svini a starĕho kocoura — kamarády domáciho dvora. — Když medvĕd a liška kulhavĕho psa, starĕho kocoura a kusou svini přicházeti vidĕli, velmi se ulekli. — „Āa braĕekouci,“ zvolal medvĕd, „ako ten pervý skalky sbiera, ktorými nás ubije.“ — Pes kulhal, medvĕd myslil, že sbírá kameny.

„Āa, ten druhý,“ zvolala liška, „seká šabl'ou okolo bokou!“ — Metal kocour ocasem a liška mĕla za to, že šavlí se ohání. — Jak ale uslyšeli kusou svini rochat, tu se ulekli; medvĕd na strom vylezl a liška do trní skočila. Když zvířátka domáci do lesa vešly, kocour ustaviĕně vrĕel „vrnívrnívrní“. — Liška rozumĕla, že říká „v trní, v trní“, i ulekla se, vyskočila z trní ven a do lesa utíkala. — Kusá svinĕ zase začala pod stromem, na nějž medvĕd vylezl, rochat „hrhrhr“. Medvĕd rozumĕl, že říká „hor, hor“ a že nahoru vylĕzti chce, lekl se, rychle se stromu slezl

³ Hlídání.

a pryč utíkal. — Když viděl vlk kamarády utíkati, dal se také v útěky. Starý Bodrik opanoval bojiště a vesele se svými kamarády domů se vrátil. — Od té doby měl se u bači dobře až do smrti.